

Te dichtbij

Het is tien over een, de nacht van vrijdag 9 december 2011 op de zaterdag erna. Ik sta in de onverlichte huiskamer voor het raam en staar naar het nachtelijk niets. Een bescheiden maan beschijnt flets dichte plukken donkere wolken van onderen, waterverft ze een fractie lichter grijs. Maar hij kan nog zo zijn best doen, het blijft een tafereeltje van niks. Ik bid. Ik vouw mijn handen voor zo veel mensen die vanavond zo veel verloren hebben. Zo veel betrokkenen die... Ach, wat lul ik toch: we zijn nu even allemaal verliezers.

Een jongeman heeft vanavond even na zessen in een vol winkelcentrum in Almelo een jonge caissière van de C1000 doodgeschoten. Haar ex-vriend. Vervolgens is hij gevlucht naar het centrum van de stad en heeft ook zichzelf van het leven beroofd. De nuchtere feiten. Het zal je dochter maar wezen. Het zal je zoon maar wezen. Je zal er maar lopen met je boodschappenkarretje vol sinas en broodjes en bloemkool en roze koeken en shampoo tegen roos. Twee halen één betalen. Of staan te wachten bij de kassa met je kleinzoon aan je hand.

Vlak daarna is Facebook geëxplodeerd. Twitter topte trending #almelo en #schelfhorst over de wereld, timelines stroomden kolkend vol. De social media sloegen op tilt.

Heel internet klotste en kotste van vierendelen en in mootjes hakken en meer van dat soort ambachtelijk uitgevoerde barbaarse lijfstraffen. Van maar goed dat ie zichzelf ook een kogel door het hoofd heeft gejaagd anders was ie met zes jaar wel weer vrij geweest tot zo komt hij er wel heel gemakkelijk vanaf. Het monster. De lafaard. Het zal wel weer een allochtoon zijn. En meer weinig positief getinte titels. We denken weer alles te weten.

Terwijl de politie volgens krant en tv nog geen uitspraken kon of wilde doen met betrekking tot de identiteit van de verdachte, werd zijn naam al openlijk rondgekopt op Twitter, Hyves en Facebook, elke Almelse leeftijdgenoot wist al wie het had gedaan. Minutenwerk. Nadat er, zoals gebruikelijk bij dit soort particuliere schandpaalprocessen, natuurlijk eerst een handvol mensen ten onrechte was genoemd en beschuldigd. Beschadigd ook misschien. Verkeerde namen circuleerden; 'Dat zou best 'ns heel goed die-en-die geweest kunnen zijn, ik heb altijd wel gedacht dat die nog eens...' Maar dat moet kennelijk kunnen tegenwoordig.

En middels alle beschikbare sociale netwerken is de halve stadsjeugd via via wel op één of andere manier verbonden aan slachtoffer en/of dader. Digitaal bevriend, we zijn het allemaal met elkaar of met elkaars elkaar. Ook dat is een gegeven dat de hedendaagse speculatie-acceleratie meteen flink in de sensatie duwt. Ben je anderhalf uur offline dan hoor je er gelijk al niet meer bij.

Allemaal verliezers, stuk voor stuk slachtoffers van een plotse, vernietigende seconde. De ouders, de burens, de gezinnen, de collega's op het werk, de vrienden, vriendinnen, de vakkenvullers, de passant, de bloemist en de slijter aan de overkant. De krantenlezer zonder hoop. De zwangere vrouw met haar ontregelde vertrouwen. Wij. De caissière die straks weer op die plek moet werken. De gemankeerde toekomst.

De zaterdag erna. De stad doet weer haar boodschappen en praat over de daad die haar vorige avond tot diep in de nacht bepaalde. Het winkelend publiek oordeelt en veroordeelt. Maar we weten het hoe en alles erachter niet. Klanten condoleren caissières in andere supermarkten. We kunnen onze onmacht niet kwijt. Winkelpersoneel kijkt bedrukt. Onrustig. Er heerst een soort saamhorigheid. We weten alleen niet waar we moeten kijken. Waar moeten we naartoe?

Verder ja, en dan? Het vak met de pindakaas is leeg, maandag komt er weer nieuwe voorraad.
Onze vraagtekens hangen hoog boven de schappen.

© Theo Bennes 2011